

saadanne Tilfælde bestemme, hvorledes Bøvelbet skal anvendes. Hvorledes igrigt slige Tilfælde ifølge den nuværende Lovgivning behandles, er ligegyldigt, om der ogsaa maatte være Analogier, som man kunde holde sig til, hvilket jeg dog ikke troer, der er; men det forekommer mig, at i en større Lov som denne bør man ikke oversee saadanne Tilfælde. Der findes en Paragraph i Lovudkastet, der har en noget lignende Retning, nemlig § 122. Den bestemmer, at Embedsmænd, der have taget imod Bestikkelse, skulle foruden den øvrige Straf udrede, hvad de have modtaget paa ulovlig Maade; men det er ikke ganske det samme Tilfælde som her. Det der Paabudte er behandlet som en virkelig Deel af Straffen, Embedsmanden skal give tilbage, hvad enten han har Pengene eller ikke — har han dem ikke, kan der naturligvis ikke være Tale om at give dem igjen, men dertil tages der ikke Hensyn. Hvad jeg der imod har for Die, er det Tilfælde, hvor der foreligger et Udbytte, for hvilket der ikke gjælder nogen anden retslig Bestemmelse. Loven indholder forøvrigt i nogle af sine sidste Paragrapher Bestemmelser om Erstatning paa forskjellig Maade, saaledes ogsaa Bestemmelser, hvor Erstatning fremtræder, ikke blot som Straf, men ogsaa som Følge af Forbrydelsen i andre Retninger; hvorfor jeg har tilladt mig at stille Forslaget til § 34, der omtaler Confiscationsstraffen, er, fordi jeg har troet, at Forslaget nærmest kunde henses dertil. Det vilde forøvrigt maaskee ogsaa kunne have været stillet til disse sidste Paragrapher, der særligt handle om Erstatning.

N. Jørgensen: Jeg skal tillade mig nærmere at begrunde det Endringsforslag, som jeg har tilladt mig at stille under Nr. 17 til § 16 om, at Paragraphen udgaaer, et Endringsforslag, hvis Fremkomst jeg allerede ved Sagens første Behandling tillod mig at bebude, ved hvilken Leilighed jeg allerede antydede, at de Mødbemærkninger, der fra et æret Medlems Side gjordes imod mine Bemærkninger,

hyderligere foranledigede mig til at fastholde min Beslutning om at stille Endringsforslaget. Der er blevet gjort opmærksom paa, hvad der er de Herrer vitterligt, at Bestemmelserne i § 16 ere komne ind i den Række Paragrapher, der handle om Straffene og nærmest Strafarbejde, og der er af den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 5te Kreds (Klein), som rettede disse Mødbemærkninger imod mine Antydninger, gjort opmærksom paa, at det nepo maatte ansees for særdeles naturligt og heldigt, at man paa det Sted, hvor der handlede om Strafarbejde og dets Virkninger, medtog disse Bestemmelser, idet det formeentlig skulde høre med til Straffens Natur og Væsen for Udlændinges Vedkommende, at de efter udstaaet Straf skulde uddives af Landet. Jeg tillader mig imidlertid at være af en anden Mening og at fastholde den Anskuelse, som jeg antydede forrige Gang, at, selv om denne Udviisning er udirigt paa en forskjellig Maade i de Domme, som hidtil ere affattede og endog i selve Dommens Conclusion, fremtræder den dog som Noget, der ikke er en Deel af Straffen, og jeg seer denne Anskuelse bestyrket paa forskjellig Maade. Saaledes som Domme i Almindelighed ere affattede, gaaer Dommens Conclusion jo altid ud paa, at N. N. efter udstaaet Straffetid ved Politiets Foranstaltning skal føres ud af Landet. Det forekommer mig aabenbart, at selve Dommens Udtryk vise hen til, at Straffen er forbi, udstaaet, men at der nu er Tale om noget Andet, noget Nyt, der skal ske ved Politiets Foranstaltning. Jeg tillader mig endvidere at henpege paa, at det turde ingenlunde være ganske rigtigt, at enhver saadan Følge, der staaer i en vis Forbindelse med en Straf, skal omtales i Straffeloven; der er en heel Række Følger, der knytte sig til Forbrydelsen og til Straffe, og af hvilke nogle ere af endog meget indgribende Natur, for Exempel Straffens Virkning paa Vedkommendes borgerlige Ære, der ogsaa hænger sammen hermed, men som ikke omtales i Straffelovsbogen, og jeg kan derfor ikke erkjende, at det